

КАСЕТА 1, СТОРОНА А

Привіт, хлопці й дівчата. В ефірі Ханна Бейкер. Наживо та в стерео.

Я не можу в це повірити.

Без жодних повторів і виконань на біс. І цього разу без жодних прохань.

Ні, я однаково не можу в це повірити. Ханна Бейкер вкоротила собі віку.

Сподіваюсь, ви готові, адже я збираюся повідати вам історію свого життя. Пояснити краще причини, через які увалося моє життя. І якщо ви це слухаєте, то ви — одна із цих причин.

Що? Ні!

Я не скажу, яка із касет стосується саме вас, але не переживайте, якщо ви отримали цей маленький милий пакуночок, ваше ім'я обов'язково з'явиться... Я обіцяю.

Хіба мертва дівчина може брехати?

Ой! Звучить, наче жарт. Як мертва дівчина може брехати?

Відповідь: ніяк, вона вже мертва.

Це що, якесь збочене передсмертнє послання самогубці?

Ну ж бо. Смійтеся.

Ну, добре, думаю, це було весело.

Отже, перед смертю Ханна записала пачку касет.
Навіщо?

Правила дуже прості. Їх лише два. Правило перше: ти слухаєш. Правило друге: ти передаєш далі. Маю надію, що жодне з цих правил не буде для тебе легким.

— Що це ти слухаєш?

— Мамо!

Я квапливо вимикаю стереосистему, з переляку вда-
ривши відразу по кількох клавішах.

— Мамо, ти мене налякала, — кажу я. — Нічого особ-
ливого, шкільний проект.

Це така моя відмазка. Прийшов додому пізно?
Шкільний проект. Треба додаткові кипшенькові? Шкіль-
ний проект. От і зараз — записи дівчини. Дівчини, що
ковтнула жменю таблеток два тижні тому.

Шкільний проект.

— Можна, я послухаю? — питає мама.

— Ну, це не моє, — відповідаю я, шкрябаючи носком
черевика по бетонній підлозі. — Допомагаю другу. Це
з історії. Нудота.

— Це так мило з твого боку, — говорить вона.

Мама нахилиється над моїм плечем і піднімає за-
пилену ганчірку, мою стару пелюшку, й бере рулетку, що
лежить під нею. Вона цілує мене в лоб і каже:

— Лишаю тебе в спокої.

Дочекавшись, поки за нею зачиняться двері, я кладу палець на кнопку «Пуск». Мої пальці, долоні, руки та шия застрягли. В них замало сил, щоб просто натиснути одну клавішу на стереосистемі.

Я піднімаю ганчірку й накриваю нею коробку, щоб прибрати її з очей. Я волів би ніколи не бачити її і ці сім касет. Тільки першого разу було легко натиснути «Пуск». Ніби така дрібниця, але ж я навіть не уявляю, що можу почути далі.

А далі я роблю одну з найжахливіших речей у своєму житті.

Я зменшую гучність і вмикаю прослуховування.

... перше: ти слухаєш. Правило друге: ти передаєш далі. Маю надію, що жодне з цих правил не буде для тебе легким.

Коли ти дослухаєш до кінця всі тринадцять частин — тринадцять сторін касет для тринадцяти історій, — перемотай касети на початок, поклади їх назад у коробку і відправ наступному за тобою у списку. А ти, щасливий номер тринадцять, ти можеш забрати ці касети з собою прямо в пекло. І хто знає, можливо, якщо нам дозволить релігія, я тебе там зустріну.

На випадок, якщо хтось надумає порушити правила, я зробила копії цих касет. І якщо ця посилка не обійде вас усіх, копії будуть оприлюднені.

Це не було спонтанним рішенням, я готувалася.

Тож не треба мати мене за ніщо. Як ви робили це раніше.

Ні. Вона не могла так думати.

Пам'ятай, за тобою стежать.

II

Мій шлунок звело, він готовий виштовхнути свій вміст, щойно я дам слабину. Неподалік на ослінчику стоїть перевернутий пластиковий кошик. За необхідності я зміг би дотягтися до нього.

Насправді я не надто добре знав Ханну Бейкер. Тобто, певна річ, знав, але хотів би знати її набагато краще, ніж мені випадала можливість. Влітку ми разом працювали в кінотеатрі. І не так давно, на вечірці, ми цілувалися. Але жодного разу нам так і не випала нагода зблизитись по-справжньому. Та я жодного разу не мав її за «ніщо».

Ці касети не повинні бути тут. Не в мене, це точно. Це, мабуть, помилка або чийсь дурнувятий жарт.

Я підсовую відро для сміття. Попри те, що я вже це перевіряв, знову уважно оглядаю пакувальний папір. Десь має бути зворотна адреса. Можливо, я випадково її пропустив. Касети Ханни Бейкер, напевно, вже пройшли по колу, хтось зробив копію і надіслав мені як жарт.

Завтра в школі хтось сміятиметься, побачивши мене, чи презирливо посміхнеться, відвернувшись. І я дізнаюсь. Але що? Що я зроблю потім?

Я не знаю.

Мало не забула. Якщо ти є в моєму списку, мав отримати карту.

Я кидаю обгортку посилки назад до кошика.